

РЕШЕНИЕ

№ 2563

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **4406** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с §9, ал.2 от ПР на Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба от Й. П. И. от [населено място], подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. Т. К., срещу отказ на кмета на Столична община (СО) да отмени отчуждаване на имот пл.№ 241, кв.14 по плана на [населено място], кв. „Л., зона-В“, с адм. адрес: ул. „565“ № 16, обективиран в писмо с изх. № СО23-ГР94-1155 от 04.04.2023 г. С жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен като постановен в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Иска се отмяната му. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – кметът на Столична община (СО) в писмено становище, съдържащо се в съпроводителното писмо, с което административната преписка е изпратена в съда, както и в открито съдебно заседание чрез упълномощения представител юрк. Т. Л. оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да я отхвърли, както и да му присъди юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в 14-дневния преклузивен срок по чл.215, ал.4 от ЗУТ за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява следното:

Видно от представеното по делото удостоверение за наследници с изх.№ 011299/08.11.2022 г., издадено от район „П.“ на СО, жалбоподателката Й. П. И. се явява единствен наследник по закон на Г. И. Д., починала на 17.09.2019 г., която е била собственик на имот пл.№ 241, кв.14 по плана на [населено място], кв. „Л., зона-В“, с адм. адрес: ул. „565“ № 16, отчужден със заповед № РС-40-235/11.02.1987 г. на СНС. Отчуждаването е извършено по реда на Закона за териториалното и селищно устройство (З. – отм.) в полза на държавата с отреждане „за улица, озеленяване и спорт“. Направената в процедурата по отчуждаване оценка на имота е на стойност 10064 лв. Тази оценка е била обжалвана от Г. Д.. С решение от 25.05.1987 г. по гр. дело № 341/1987 г. на СРС оценката е увеличена с 2 849 лв. Видно от приложеното по преписката писмо от 22.01.1988 г. на Отдел „Архитектура и градоустройство“ до „Финансов отдел“ при Кремиковски РНС, общата определена като обезщетение за отчуждения имот сума е в размер на 12 913 лв.

Въз основа на влязлата в сила отчуждителна заповед е издадена и заповед № РД-41-1957/26.10.1989 г. на председателя на ИК на СНС, с която на основание чл.100 от З. (отм.) в обезщетение на Г. Д. е определен апартамент № 30, ет.4, вх.Б, [жилищен адрес][жк]с посочена стойност на жилището 11 259 лв. Заповедта не е обжалвана. Извършен е въвод във владение на Г. Д. в посоченото жилище с протокол за въвод от 07.05.1992 г.

За имота е съставен Акт за частна общинска собственост (АЧОС) № 2421 от 21.08.2009 г., вписан в Служба по вписванията, т.С., рег.№ 43364 от 09.10.2009 г.

С писмо с изх.№ РПД18-ДИ 04-106-(3)/18.01.2023 г. на кмета на район „П.“ на СО жалбоподателката е поканена да освободи имота, като е даден 7-дневен срок за това.

С молба-заявление с вх.№ СОА23-ГР94-1155/08.03.2023 г. до СО Й. И. е поискала отмяна на заповедта за отчуждаване и прекратяване на производството по отчуждаване на процесния имот на основание §9, ал.2 от ПЗР на ЗУТ, поради незавършило отчуждително производство до влизане в сила на ЗУТ и тъй като имотът не бил завзет до 30.10.1998 г. Като основание за неприключила отчуждителна процедура се посочва незаплащането в полза на правоимащото лице на пълния размер на определеното обезщетение.

С писмо с изх. № СО23-ГР94-1155 от 04.04.2023 г. кметът на СО е отказал да отмени отчуждаване на имот пл.№ 241, кв.14 по плана на [населено място], кв. „Л., зона-В“, с адм. адрес: ул. „565“ № 16. Именно този отказ е и предмет на разглеждане в настоящото съдебно производство.

При така установеното, след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Оспореният отказ, обективиран в писмо с изх. № СО23-ГР94-1155 от 04.04.2023 г. представлява индивидуален административен акт. В него се съдържа властническо волеизявление, с което пряко се засягат права на жалбоподателката. Актът е издаден от компетентен орган, доколкото в производството по § 9 от ПР на ЗУТ кметът на общината е компетентният да разгледа искане за отмяна на отчуждаване орган. Издаден е в предвидената от закона писмена форма, като съдържа изискуемите по чл. 59, ал.2 от АПК реквизити, в това число и фактическите правни основания, обосновавали издаването му. При издаването на оспорения отказ не са допуснати

съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му.

Обжалваният акт е постановен и при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Съгласно §9, ал.1 от ПР на ЗУТ, за отчуждителните производства, започнали при действието на отменените (ДВ, бр. 124 от 1998 г.) разпоредби на глава пета, раздел I от Закона за териториално и селищно устройство, по които е издадена заповед за отчуждаване и недвижимият имот е завзет до 30 октомври 1998 г., се прилагат отменените разпоредби на Закона за териториално и селищно устройство и отмененият чл.102 от Закона за собствеността. Съгласно § 9, ал.2 от ПР на ЗУТ, в случаите, когато недвижимият имот не е завзет до същата дата, заповедта за отчуждаване и за обезщетяване се отменя и производството по преписката се прекратява от кмета на общината със заповед. Съдържащият се в ал.1 пасаж „производства, започнали при действието на З. ...“ сочи недвусмислено, че тази разпоредба (§ 9 от ПР на ЗУТ) регламентира единствено приключване на започналите, но незавършени отчуждителни производства към момента на влизане в сила на ЗУТ. Именно поради това е налице и препращане към чл.102 от ЗС и разпоредбите на З., както и ал.3 на § 9 от ПР на ЗУТ, с която се задължават общините и държавата ежегодно в бюджета да предвиждат средства за осигуряване обезщетяването на собствениците по ал.1 на § 9.

Хипотезите на нормите на §9, ал.1 и §9, ал.2 от ПР на ЗУТ посочват кои са относимите за приложението им обстоятелства, които следва да бъдат предмет на установяване за прилагане на правните възможности, посочени в тях. Видно от съдържанието на нормата общото за двете хипотези е започнало, но неприключено при действието на глава пета, раздел I от З. (отм.) отчуждително производство и неизплащане на обезщетение. В първата хипотеза - тази на ал.1 е налице издадена заповед за отчуждаване, обезщетението не е изплатено, но имотът е завзет до 30 октомври 1998г. В този случай правоимащите могат да искат приключване на производството чрез определяне и заплащане на обезщетението за отчуждения имот по З. (отм.), респ. чл.102 от ЗС.

В хипотезата на ал.2 на § 9 от ПР на ЗУТ, производството е започнало със заповед за отчуждаване, обезщетението е определено, но не е изплатено и имотът не е завзет от общината, т.е. фактическата власт все още се упражнява от собственика. В тази хипотеза последният има право да иска издаване на заповед за прекратяване на административното производство по отчуждаване.

Производството е незавършено тогава, когато или не е била издадена заповед по чл.100 от З. (отм.), когато е било предвидено имотно обезщетение, или макар и да е издадена такава заповед, конкретизиращият имот реално не може да се предаде на правоимащия по независещи от органа обективни причини. С предаването на имота даден като обезщетение на отчуждения собственик, производството по отчуждаването е завършило и §9 ПР на ЗУТ е неприложим. Или изискването е за висящност на отчуждителното производство и поради това на кмета са дадени компетенции такива висящи производства да бъдат прекратени от него. При липса на висящност, кметът не би могъл да прекратява отчуждителните производства.

В случая е издадена заповед по реда на чл.100 от З. (отм.), с която като обезщетение за отчуждения имот е определено и предадено жилище, като това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателката. С факта на получаване на обезщетението

отчуждителното производство е приключило, поради което и не може да се възприеме тезата на оспорващата, че е налице висящо производство. Това от своя страна изключва възможността за отмяна на отчуждаването и прекратяване на производството, като обстоятелството дали мероприятиято, за което имотът е отчужден е реализирано е неотнормимо към настоящия казус. Затова е без значение и кога и как имотът е актуван като общинска собственост, каквото възражение се съдържа в жалбата.

Неоснователно е и основното възражение в жалбата, на което жалбоподателката основава тезата си за неприключила отчуждителна процедура, а именно за неизплатени суми по оценката на отчуждавания имот. От данните по делото се установи, че направената в процедурата по отчуждаване оценка на имота е на стойност 10064 лв. Тази оценка е била обжалвана от Г. Д. – наследодател на жалбоподателката. С решение от 25.05.1987 г. по гр. дело № 341/1987 г. на СРС оценката е увеличена с 2 849 лв. Съответно общата определена като обезщетение за отчуждения имот сума е в размер на 12 913 лв.

С издадената на основание чл.100 от З. (отм.) заповед № РД-41-1957/26.10.1989 г. на председателя на ИК на СНС, като обезщетение на Г. Д. е определен апартамент № 30, ет.4, вх.Б, [жилищен адрес][жк]с посочена стойност 11 259 лв. За превеждането на тези суми по делото са представени писмени доказателства. От представеното по делото писмо с изх.№ 14-ИСК-15408/4/03.01.2024 г. на Банка „ДСК” до Дирекция „Инвестиционно отчуждаване” на СО се установява, че на 16.05.1990 г. по сметка на Г. Д. е преведена сума в размер на 12913 лв., а на 07.05.1991 г. е преведена сума в размер на 11259 лв. по сметка на СНС за заплащане на получения в обезщетение апартамент, като остатъкът е изплатен в същия ден на титуляра.

По делото беше изслушана съдебно-техническа експертиза, заключението по която като обективно изготвено и неоспорено от страните съдът кредитира изцяло. Вещото лице потвърждава наличието на платежни документи за заплатеното изцяло в полза на Г. Д. обезщетение, част от което е преведено за заплащане на даденото като обезщетение жилище на СНС (отговор на въпрос № 5 от СТЕ). След оглед на място вещото лице е установило, че имот с пл.№ 241, кв.14 (стар), м. „Л. Зона В” не е завзет и върху него не е реализирано мероприятиято, за което е отчужден. Според експерта, към момента на отчуждаването, отреждането по стар ПУП на м. „Л. В”, одобрен със заповед № 382/16.09.1982 г. е за [улица].т.151 между кв.14 и кв.15 и УПИ VIII „за озеленяване и спорт” от кв.14. Съгласно действащия ПУП за м. „Л. В”, одобрен с решение № 121 по протокол № 24/30.03.2021 г. на СОС, имот с пл.№ 241, кв. стар 14 съставлява ПИ с пл.№ 241, който е част от УПИ X.-239,240,241 от кв.26. Имот с пл.№ 241, кв. 26, м. „Л. В” по действащия ПУП е попълнен в кадастралната карта, одобрена със заповед № РД-18-4/09.03.2016 г. на изпълнителния директор на АГКК като същият съставлява част от ПИ с идентификатор 68134.609.240 и част от ПИ с идентификатор 68134.609.142 (частта в улицата). Имот с пл.№ 241 е с площ от 236 кв.м, от тях около 43 кв.м попадат в [улица] кв.м попадат в част от УПИ X.-239,240,241 от кв.26, м. „Л. В”, като тази част, според вещото лице не отговаря на изискванията на чл.19 от ЗУТ за обособяване на самостоятелен УПИ.

При тези данни съдът приема, че тъй като за прилагането на §9 от ПР на ЗУТ следва да са налице две предпоставки в условията на кумулативност: неполучено обезщетение и незавзет до определения в разпоредбата срок имот и доколкото по делото се установи, че първата от тези предпоставки липсва, съответно търсеният от

жалбоподателката ред за отмяна на отчуждаване на процесния имот е неприложим.
При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Й. П. И. срещу отказ на кмета на Столична община да отмени отчуждаване на имот пл.№ 241, кв.14 по плана на [населено място], кв. „Л., зона-В“, с адм. адрес: ул. „565“ № 16, обективиран в писмо с изх. № СО23-ГР94-1155 от 04.04.2023 г.

ОСЪЖДА Й. П. И. с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет.3 да заплати на Столична община разноси в размер на 100 (сто) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: